

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

2 Nunquid nam lex noua iustificet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

ut intellectus assensum illis præbeat, ut
 que nobis Christus absque scripto perfecit. Tamen ad illud prius officium administrans sibi adianxit: nempe Apostolos eorumque successores, qui ad miniculo illi essent ad prædicandam eadem fidem & legem. Et hoc est quod 2. ad Corint. 3. ait Apostolus; Epistola nostra vos estis, scripta in cordibus nostris, hoc est, per charitatem cordibus nostris infixam. Quæ admodum autem essent epistola, explanas subdit: manifestat quod epistola estis Christi, ministrata à nobis hoc est; Quamvis nos verbis credenda proposuerimus, Christus tamen est qui fidei assensum in vobis insculpsit. Igitur quantum ad intellectus illuminationem, quod prima legis est virtus, propterea per se primo lex nostra scripta est nobis in mente, quod assensio fidei opus est Dei. At quia illa quæ intellectui proponuntur in absentia Christi & Apostolorum, sibi memoria possent per accidens est scripta. Si enim vox Domini semper auribus nostris insonaret, nulla nobis opus esset scriptura. Quare ut Chrysostomus in prologo super Mattheum auctor, est librorum vice gratia: Spiritus sancti deberemus uti: sed quia illam excussimus, literæ sunt inuentæ; Christus namque nihil Apostolis scripto tradidit. Sed & quantum ad alteram legis virtutem, quæ est voluntatem ad agendum afficere ac promouere, pariter scripta est intus, quoniam legem ad finem præcipiendis implere, nisi per gratiam & fauorem Dei non possumus. Lex etenim tantum ostendit quid agere debeamus, tollens subinde, ut supra diximus, excusationem, qua ratio ne ait Paulus literam occidere, sed virtus operandi per gratiam nobis & charitatem suppeditatur. Quæ de causâ subdit, Spiritus sanctus viuificat. Et hoc est quod ait Ioannes, Lex per Moysen data est, puta scripta, in tabulis, in quibus nulla inerat agendi vis, sed gratia & veritas (ad purificandam corda, qui finis est legis) per Iesum Christum facta est.

Ad primū arg.

His ergo constitutis facillimæ sunt argumentorum solutiones. Ad primum enim respondetur, quod tam in lege veteri, quam in noua, scripta ea sunt, quæ ad fidem gratiamque Spiritus sancti attinent, nempe tum illa, quæ ad cognoscendum diuinitatem Dei, & humanitatem Christi condunt, quam agenda quibus charitas confo-

uetur, quæ quidem fides, & charitas tam sub illo testamento illis donabatur in cordibus, quam sub nostro imprimatur. Attamen cum tam illic, quam hic, virtute vnius mediatoris illa fiebat impressio, differentia est quod cum illic nondum ille mediator præfens esset, nempe neque per se ipsa prædicasset, neque sacramenta illius legis virtutem passionis eius nondum exhibente ad conferendam gratiam iuuissent, nostrum vero & ipse Christus tradidisset nobis & Spiritus sanctus Apostolis declarasset, ac perinde sacramenta eandem charitatem nobis & gratiam infundant, lex nostra merito præ illa censetur in cordibus ingenta, sicuti illa erat in tabulis. Unde Paulus non ait simpliciter in cordibus, sed in cordibus carnalibus ut alluderet ad lapideas tabulas, duriciem cordium illius populi significantes cum tamen per charitatem nouæ legis corda, ut carnea, remolefcant. Ad secundum autem argumentum respondetur, quod lex naturæ iudicata est in cordibus naturali uia, lex uero gratiæ supernaturaliter. Atque ad tertium iam responsum est, quod non solum sub lege scripta, uerum neque sub lege unquam naturæ quæpiam recepit Spiritus sancti gratiam nisi per fidem Christi; Et ideo licet eadem sapientia fidei cunctos qui ab Adam usque iusti fuerunt, iustificauerit, peculiariter tamen propter præsentiam eiusdem auctoris gratiæ, censetur cordibus inscripta.

A R T I C V L V S I I

Utrum lex noua iustificet.

Secunda excellentia legis nostræ ab eius effectu petitur, atque ideo queritur, utrum virtutem habeat iustificandi? Arguitur namque parte negatiua. Nemo nisi per diuinam legis obedientiam fit iustus, secundum illud Hebr. 5. Factus est Christus omnibus obtemperantibus sibi causa salutis æternæ. Euangelium autem non id uniuersum præstat, ut ei obediatur, restante ad Roman. 10. Paulo, non omnes obedire Euangelio; ergo lex noua nullam præ antiqua uirtutem habet iustificandi. Secundo, per id Paulus ad Ro. probat legem veterem non iustificasse, quod ea adueniente præuaticatio creuit. Ait enim cap. 4. Lex

iram

iram operatur: vbi enim non est lex. neque prauaricationem aggrauat: eò quod maiori poena dignus est, qui post legem nouam, diuinam voluntatem appetiuit, nouissimam delinquit: secundum illud ad Hebr. 10. Irritam quis faciens legem. Moysi, sine vlla miseratione duobus vel tribus testibus moritur, quanto magis putatis de terriora mereri supplicia, qui filium Dei conculcauerit: ergo lex noua minus, quam vetus iustificat. Tertio, iustificare munus est peculiare Dei, secundum verbum Pauli ad Rom. 8. Deus est, qui iustificat: lex autem vetus per inde ad noua Deo auctore lata fuit: ergo non est cur noua excellentius, quam vetus iustificet. In contrarium autem est idem ipse Apostolus ad Rom. 1. Non erubescio Euangelium, virtus enim Dei est in salutem omni credenti. Vbi singulare quidpiam in Euangelio agnouit: salus autem, & iustificatio idem est: sit ergo ut virtus Euangelicæ legas sit iustificare, ac perinde saluos facere credentes.

Quæstio hæc diutius locupletata est apertiusque explicata quæ. 3. art. vult cuius solutio tribus conclusionibus continetur. Est enim in lege, secundum id quod proxime dicebamus duo considerare, nempe documenta ipsa, & mandata exteriora ad credendum & operandum scripta: & præterea interna gratia fauorque Spiritus sancti ad opera eiusdem legis exequenda, atque ad eius assequendum finem. Quo habito prima conclusio est. Lex Euangelica, si pura documenta & mandata, atque opera substantiam consideres, non magis per se iustificat, quam vetus, vel lex ipsa naturæ. Nam. enim loco citato. expositum reliquimus quemadmodum uerbum Pauli, Non ex operibus, sed ex fide & gratia hominè iustificari: non tantum de operibus legis veteris, uerum et de nostris intelligi. Sicuti & id quod ait, Litemam occidere, spiritus aut uiuificare, interprete in li. De Spiritu, & litera, Aug. de Decalogo et ipso esse intelligendum. Nã de ipsa concupiscentia in Decalogo prohibita subiungit, Concupiscentia uelieiebã esse peccatum, nisi lex diceret: Non concupisces. Lex. n. nihil aliud præstat, quam docere quid si peccatum: mandare autem à peccato, quia uirtus est supernaturali, soli gratia per fidè Christo

ad scribitur, Secunda conclusio. Lex Euangelica, si inter nam eius uirtutè mediteris, hominem iustificat. At uerò quoniam eadè uirtus non solum Euangelicos, sed & antiquos patres & qui sub lege naturæ iuste uiuebant iustificabat, adhibetur tertia conclusio. Lex Euangelica ob id præ alijs censetur iustificare, quod auctor ipse gratiæ, cuius fide olim agebatur salus, laior fuit nostræ legis, quoniam suo sanguine consummauit cuius prætor saluificam gratiam per eius sacramenta obtinemus. Hæc autem latis supra exposita sunt. Quocirca primæ obiectioni conceditur ne mini obuenire salutem nisi per obedientiam Euangelij inde in solum colligitur legem nouam quantum ad substantiam operum exteri namque mandata & documenta non per se iustificat: sicut neque antiquam, quæ prima conclusione concessimus. Ac perinde respondetur ad sñ. Gratia. n. Euangelicæ eatenus subditos iustificat, ut tñ minime illos sic confirmet, ut peccare nequeant immo qui contra eandem gratiam legem uiolauerit, eò sit maioris reus supplicij, quo peritius nouit uoluntatem dñi sui. Nihilominus hoc est adnotatu dignu, quod uerbum Pauli, Lex iram operatur, nõ perinde de Euangelicæ conuenit, atque Moisaicæ. Nam lex uetus communi nomine nõ gratiam sed meram literam significat: quæ tantum ostendit quid sit peccatũ atque adeo occasio sit peccandi, unde nascitur ira Dei. Lex autem Euangelica non tantum literam, sed gratiam, eiusque sacramenta comprehendit. Quare non est lex iræ, sed benignitatis ac misericordiæ. Ac subinde ad tertium eodem penè tenore respondetur: nõ peccatũ idem Deus utriusque fuerit auctor legis, diuersimodè tamen. Nam illam tñ scriptam in tabulis: nostram uerò modo expositam, ut ait Paul. in cordibus carnalibus. Quare expositor eodem libro De Spiritu, & litera August. legem illam extra hominem scriptam appellat: idem Apostolus ministracione mortis, & damnationis: nostra uerò, ministracione spiritus & iustitiæ.

ARTICVLVS III.

Utrum lex noua debuerit dari à principio mundi. Vt sequitur ut quemadmodum de ueteri disputauimus, sic de Euangelicæ inue-

Tertia conclusio.

Ad primũ argum.

Ad secundũ argum.

Ad tertium argum.

Paulus, Augustus.

SOTO
Iure
EQUILIS
DIE
15